

RADA MIEJSKA
w Międzyrzeczu

66-300 MIĘDZYRZECZ
Rynek 1, tel. 95 742 69 34
fax 95 742 69 60

UCHWAŁA NR XLII/402/17
RADY MIEJSKIEJ W MIĘDZYRZECZU
z dnia 7 listopada 2017 r.

**w sprawie odpowiedzi na skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego
w Gorzowie Wlkp.**

Na podstawie art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jednolity Dz. U. z 2017 r. poz. 1369 i poz. 1370) uchwala się, co następuje:

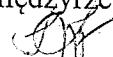
§ 1. Udziela się odpowiedzi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wlkp. na skargę

66-300 Międzyrzecz na uchwałę nr XL/395/17 Rady Miejskiej w Międzyrzeczu z dnia 26 września 2017 r. w sprawie rozpatrzenia skargi na dyrektora Międzyrzecznego Ośrodka Sportu i Wypoczynku w Międzyrzeczu. Odpowiedź stanowi załącznik do niniejszej uchwały.

§ 2. Do reprezentowania Rady przed Sądem upoważnia się Burmistrza Międzyrzecza, który może ustanawiać pełnomocników procesowych.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodnicząca Rady Miejskiej
w Międzyrzeczu

Maria Kijak

Załącznik do uchwały Nr XLII/402/17
Rady Miejskiej w Międzyrzeczu
z dnia 7 listopada 2017 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny
ul. Dąbrowskiego 13
66-400 Gorzów Wlkp.

Skarżący: _____

66-300 Międzyrzecz

Organ skarżony: Rada Miejska w Międzyrzeczu
ul. Rynek 1
66-300 Międzyrzecz

Odpowiedź na skargę.

Działając na podstawie art. 52 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2017 r. poz. 1369 ze zm.) przekazuję skargę

_____ , 66-300 Międzyrzecz wraz z aktami sprawy oraz odpowiedzią na skargę Rada Miejska w Międzyrzeczu

wnosi:

1) o odrzucenie skargi,

a w dalszej kolejności, gdyby Sąd nie znalazł podstaw do jej odrzucenia

2) o oddalenie skargi.

Uzasadnienie

Skarżący wskazując na przepisy art. 101 ust.1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2017 r. poz.1875) oraz m.in. art. 3 § 2 pkt 5, 6 i art. 50 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi wnieśli skargę na uchwałę Rady Miejskiej w Międzyrzeczu nr XL/395/17 z dnia 26 września 2017 r. w sprawie rozpatrzenia skargi na dyrektora Międzyrzeckiego Ośrodka Sportu i Wypoczynku w Międzyrzeczu zarzucając:

- 1) błędne ustalenie stanu faktycznego będącego podstawą rozstrzygnięcia oraz
- 2) naruszenie art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz.U. z 2016 r. poz. 1764 ze zm.) polegające na wskazaniu w uzasadnieniu zaskarżanej uchwały wysokości ich zadłużenia względem MOSiW,

które to informacje stanowią tajemnicę przedsiębiorcy w rozumieniu art. 11 ust. 4 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (Dz.U. z 2003 r. Nr 153, poz.1503 ze zm.).

Skarżący domagają się stwierdzenia nieważności zaskarżanej uchwały, gdyż ich zdaniem narusza ona ich interes prawny. W ocenie skarżących „uchwalając uchwałę organ administracji udostępnił dane dotyczące prowadzonej przez skarżących działalności gospodarczej, stanowiącej tajemnicę przedsiębiorstwa”.

Wskazali, że zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej prawo dostępu do informacji publicznej podlega ograniczeniu m.in. ze względu na tajemnicę przedsiębiorcy. Zdaniem skarżących Rada Miejska „nie dokonała w ogóle oceny czy udostępnione informacje dotyczące zadłużenia dzierżawców, które po opublikowaniu uchwały uzyskały status ogólnodostępnych, stanowiły tajemnicę przedsiębiorstwa i mogły zostać udostępnione”. Podanie takich informacji, tj. kwot zadłużenia bez jednoczesnego wyjaśnienia, że wszystkie zadłużenia zostały spłacone „dyskredytuje przedsiębiorcę w kontekście prowadzonej przez niego działalności gospodarczej”.

Ponadto skarżący wskazali, że Rada błędnie ustaliła, iż skarżący przedsiębiorcy nie wykazali zainteresowania przedłużeniem umowy dzierżawy pomieszczeń Hali Widowiskowo – Sportowej, kiedy dotychczasowa umowa wygasła.

W ocenie Rady Miejskiej skarga winna być odrzucona.

Przedmiotem skargi jest uchwała Rady Miejskiej w Międzyrzeczu, podjęta w oparciu o przepisy art. 223 § 1 i art. 229 pkt 3 w związku z art. 227 Kpa, po rozpoznaniu skargi Andrzeja Chmielewskiego – radnego Rady Miejskiej w Międzyrzeczu na dyrektora Międzyrzeckiego Ośrodka Sportu i Wypoczynku w przedmiocie nienależytego zarządzania mieniem gminnym oddanym MOSiW w trwały zarząd, polegającym na „nieprawidłowym postępowaniu podczas negocjacji prowadzonych w 2016 r.” na dzierżawę pomieszczeń Hali Widowiskowo-Sportowej z dotychczasowym dzierżawcą. Uchwała podjęta została więc w oparciu o przepisy działu VIII Kpa, regulujące tryb postępowania prowadzonego ze skargi powszechnej.

Zgodnie z art. 227 Kpa przedmiotem skargi może być zaniedbanie lub nienależyte wykonywanie zadań przez właściwe organy albo przez ich pracowników, naruszenie praworządności lub interesów skarżących a także przewlekłe lub biurokratyczne załatwienie spraw.

Stosownie do treści art. 229 pkt 3 Kpa skargi na działalność lub dotyczące zadań wójta (burmistrza, prezydenta miasta) i kierownika gminnej jednostki organizacyjnej rozpatruje rada gminy.

Tryb skargowy uregulowany przepisami działu VIII Kpa jest samodzielnym, jednoinstancyjnym postępowaniem o charakterze uproszczonym, który kończy się czynnością materialno-techniczną, to jest zawiadomieniem o sposobie załatwienia skargi (art. 238 Kpa).

Zawiadomienie takie zawiera informację o czynnościach wewnętrznych organu załatwiającego skargę. Z uwagi na to, że Rada Miejska jest organem kolegialnym zawiadomienie przyjmuje postać uchwały. Nie zmienia to jednak jej informacyjnego charakteru.

Zawiadomienie (tu w postaci uchwały) nie jest decyzją lub postanowieniem ani innym aktem lub czynnością z zakresu administracji publicznej, dotyczącym uprawnień lub obowiązków wynikających z przepisów prawa, o których mowa w art. 3 § 2 pkt 4 ani też aktem prawa miejscowego bądź innym aktem organu jednostki samorządu terytorialnego niż wymieniony w pkt. 5, podejmowanym w sprawach z zakresu administracji publicznej, o których mowa w art. 3 § 2 pkt. 5 i 6 ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (dalej w skrócie p.p.s.a.). Taka uchwała nie rozstrzyga żadnej sprawy

administracyjnej. Nie jest więc aktem organu jednostki samorządu terytorialnego z zakresu administracji publicznej.

Uchwała ta w istocie określa treść zawiadomienia, jakie przekazuje się skarżącemu (tu na działanie dyrektora MOSiW). Dlatego nie podlega kognicji sądów administracyjnych i zgodnie z art. 58 § 1 pkt 1, w związku z art. 3 § 2 pkt 6 ustawy p.p.s.a. skarga winna być odrzucona.

W podobnych sprawach wypowiedziały się już sądy administracyjne. I tak w postanowieniu WSA w Gorzowie Wlkp. z dnia 29 stycznia 2010 r., sygn. IISA/Go 10004/09 Sąd wskazał, że „skarga z art. 227 k.p.a. jest odformalizowanym środkiem ochrony różnych interesów jednostki, nie dającym podstaw do uruchomienia dalszego trybu instancyjnego, tj. postępowania odwoławczego lub postępowania sądowo-administracyjnego”. Również NSA w wyroku z 31 sierpnia 2010 r. w sprawie II OSK 1578/10 stwierdził, że „ocena prawidłowości prowadzenia postępowania skargowego w trybie przepisów działu VIII k.p.a. nie podlega kognicji sądów administracyjnych”. Z kolei WSA w Gorzowie Wlkp. w wyroku z 17 września 2009 r. w sprawie II SA/Go 511/09 uznał, że „za zasadę należy uznać niedopuszczalność skargi do sądu administracyjnego na zawiadomienie o sposobie załatwienia skargi wydane przez właściwy organ po przeprowadzeniu postępowania w trybie działu VIII k.p.a.” oraz, że „zaskarżenie do sądu administracyjnego uchwały podjętej przez radę gminy w trybie przepisów k.p.a. regulujących tryb skargowy powinno skutkować odrzuceniem skargi z uwagi na brak uprawnienia sądu do orzekania w tym zakresie (art. 58 § 1 pkt 1 p.p.s.a.)”.

W licznych postanowieniach, w tym m.in. postanowieniu NSA we Wrocławiu z 15.01.2001 r. sygn. II SA/Wr 1704/00, postanowieniu NSA z 27.04.2009 r. sygn. I OSKA 407/09, postanowieniu NSA z 15.05.2009 r. sygn. I OZ 520/09 i postanowieniu WSA w Kielcach z 17.02.2010 r. sygn. II SA/Kc 7/10, wypowiedziały się sądy administracyjne konsekwentnie stwierdzając niedopuszczalność zaskarżenia do sądu administracyjnego uchwał organu samorządu terytorialnego informujących o sposobie załatwienia skargi rozpoznanej w trybie przepisów działu VIII k.p.a.

Gdyby jednak Sąd nie podzielił powyższego stanowiska, Rada Miejska z ostrożności wnosi o oddalenie skargi, gdyż zaskarżona uchwała nie narusza interesu prawnego skarżących. W ocenie Rady Miejskiej brak jest związku między zaskarżoną uchwałą a obowiązkami bądź uprawnieniami wynikającymi z przepisów prawa skarżących. Uchwała rozstrzygająca skargę nie jest aktem kształtującym sytuację prawną skarżących, bądź wpływającym na tę sytuację.

Nietrafne są zarzuty skarżących naruszenia art. 5 ust. 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej. Uchwała bowiem nie była odpowiedzią na żądanie udostępnienia informacji publicznej, a określeniem treści zawiadomienia kierowanego do skarżącego w odpowiedzi na skargę wniesioną na kierownika jednostki organizacyjnej. W tamtym postępowaniu skargowym przepisy ustawy o dostępie do informacji publicznej nie były i nie mogły być stosowane, gdyż jego przedmiotem nie było uzyskanie informacji publicznej. Poza tym ujawniona w uzasadnieniu uchwały informacja nie była „cudzą informacją stanowiącą tajemnicę przedsiębiorstwa” w rozumieniu art. 11 ust. 1 i 4 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, a informacją własną MOSiW wynikającą z prowadzonych ksiąg rachunkowych. Rada nie podała zadłużenia skarżących w ogólności, a jedynie zadłużenie na określone daty tylko wobec Gminy (MOSiW) z tytułu dzierżawienia pomieszczeń Hali Widowiskowo-Sportowej. Strony nie zastrzegły w umowie, że takie dane stanowią u skarżących tajemnicę przedsiębiorstwa i że ich ujawnienie jest zabronione. Gdyby nawet to zrobiły, to z uwagi na zasadę jawności gospodarki finansowej jednostek sektora finansów

publicznych (a do takich zalicza się MOSiW) takie zastrzeżenie byłoby nieważne zgodnie z art. 35 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych.

Skarżący zawierając umowy cywilnoprawne z jednostkami sektora finansów publicznych muszą liczyć się z tym, że dane objęte umowami jak np. wysokość i warunki płatności czynszu, stan zaległości w jego płatności oraz nazwa przedsiębiorcy może być przedmiotem debaty organów publicznych, w posiedzeniach których może uczestniczyć każdy zainteresowany albo też może być przedmiotem żądania udzielenia informacji w ramach dostępu do informacji publicznej. Z kolei co może być tajemnicą przedsiębiorstwa definiuje art. 11 ust. 4 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji. Wynika z niego, że tajemnice przedsiębiorstwa mogą stanowić nieujawnione do wiadomości publicznej informacje techniczne, technologiczne, organizacyjne przedsiębiorstwa lub inne informacje posiadające wartość gospodarczą, co do których przedsiębiorca podjął niezbędne działania w celu zachowania ich poufności. W tym przypadku organowi skarżącemu nic nie wiadomo aby przedsiębiorcy takie działania podjęli.

Jak zaznaczono wyżej przedsiębiorcy nie zastrzegli w umowie zachowania poufności informacji o stanie rozliczeń między nimi a MOSiW. Nie można więc uznać, że informacja o stanie zadłużenia wobec Gminy (MOSiW) stanowiła tajemnicę przedsiębiorstwa skarżących.

Należy zgodzić się z tym, że ujawnione zadłużenie skarżących może nie leżeć w ich interesie. Nie oznacza to jednak, że informacje o zadłużeniu ujawnione w uchwale Rady (zawiadomienie o sposobie załatwienia skargi) stanowią tajemnicę przedsiębiorstwa skarżących i tym samym doszło do naruszenia ich interesu prawnego.

Również zarzut błędnego ustalenia stanu faktycznego dotyczącego złożonej oferty przedłużenia umowy dzierżawy oraz prowadzonych rozmów na ten temat jest chybiony, gdyż postępowanie skargowe z działu VIII k.p.c. jest odformalizowane, bez stron i bez wydawania rozstrzygnięć, kończone zawiadomieniem skarżącego o sposobie załatwienia skargi, a więc bez możliwości jej zaskarżenia do organu wyższej instancji czy do sądu administracyjnego. W sprawie zakończonej zawiadomieniem (skarżoną uchwałą) Rada uznała skargę za niezasadną.

Tym samym, w ocenie Rady, niezasadny jest zarzut naruszenia interesu prawnego skarżących zaskarżoną uchwałą.